

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE DAMIÁNA

... prožíváme postní dobu, jakou asi většina z nás nikdy nezažila.

SVATÁ KORONA

V současné situaci, kdy se koronavirus šíří po celém světě, je třeba si připomenout postavu mučednice z prvních staletí křesťanství ...

29. 3. 2020 / Č. 111

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Damián Jiří Škoda
Květa Zažimalová (KZ)

další autoři příspěvků

Jana Duchanová (jad)
Jan Zach (Jan)

autoři fotografií

Biskupství brněnské - str. 13
Květa Zažimalová - str. 24
Michael Bambula - str. 26
www.tre-fa.cz - str. 27

jazyková korektura

Květa Zažimalová

typografická úprava

David Zažimal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farnosti. Neprodejné.
Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem zveřej-
něných příspěvků. Anonymní
příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3	Slovo otce Damiána
4	Víra v Boha a lidská bratrství
5	Čtvrtá neděle postní, LAETARE!
7	Kříž
9	Rozhodnutí biskupa Vojtěcha Cikrleho ...
10	Svatá Korona ...
11	O koronaviru trochu jinak
12	Otec biskup Vojtěch slaví...
15	Když se sejdou dva nebo tři
16	Výročí sv. Jana Sarkandera
17	Rozhovor s ...
19	Žízeň
22	Malé ohlédnutí za rokem 2019
23	O důležitosti zpěvu / Ze života farností
24	Oprava varhan / První "obýváková"
26	Účastníci bohoslužeb / Tříkrálová sbírka
27	Karneval / Kalendář
28	Velikonoce ve farnosti ...

Uzávěrka příštího čísla bude 14. června 2020!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 30,- Kč.

S LOVO OTCE DAMIÁNA

Milí farníci,

prožíváme postní dobu, jakou asi většína z nás nikdy nezažila. V postní době jsme zváni, abychom hlouběji pronikali do tajemství Kristova kříže. „**Kříž je spása, kříž je život, v kříži je posila, v kříži je obrana proti nepřátelům, v kříži je zdroj nebeské radosti. Zjednodušeně řečeno: v kříži je všechno, co potřebujeme pro náš každodenní život, abychom ho nežili naprázdno, nýbrž plně jako křesťané uprostřed tohoto světa, a jednou bychom dosáhli věčné spásy.**“

Tato slova budete moci číst v katechezi P. Vojtěcha Jeníše o pár stránek dál, v které nám trochu přiblíží toto tajemství Kristova kříže. Povzbuzuji vás k pozorné četbě této katecheze, protože skrze Krista, když hledíme na Něho, na jeho lásku na kříži, můžeme i my hlouběji pronikat a správně chápat situaci, v které žijeme. Určitě je důležité, abychom přijímali vládní nařízení a pokyny s vážností a trpělivostí. Na druhé straně také Bůh počítá s každým z nás, jak se k tomu na základě naší křesťanské víry a lásky k Bohu a k bližnímu postavíme.

Kříž je něco nesmírně pozitivního. Když se snažíme proniknout do tajemství kříže, tak vidíme a poznáváme, že kříž nebere, ale dává. Každý kříž v našem životě, každá krize je šancí. Tak jako je šancí každá postní doba. Tím prvním, co Bůh chce, je, abychom se obrátili, tedy abychom se více přiblížili k Němu a více mu věřili. Věřili Bohu, že nás má rád a že nás neopouští. Na začátku postní doby jsme o Popeleční středě slyšeli při udílení popelce slova: „*Čiň pokání a věř evangeliu.*“ Čiň pokání – obrať se a věř radostné zvěsti evangelia. Kristus přišel na tento svět, ne aby svět odsoudil, ale spasil. Bůh tedy nabízí spásu, život věčný. Proto, když nás Kristus z kříže táhne k sobě: „*Až budu povýšen od země, potáhnu všechny k sobě.*“ Nechme se táhnout jeho láskou. A v této víře v Boží prozřetelnost věrme, že všechno, co se ve světě děje, i to, co nese tvárnost zla, musí nakonec nevyhnutelně přispět k většímu dobru světa, poněvadž v pozadí stále působí Boží prozřetelnost. I cokoliv, co se stane každému z nás osobně, se

obrábí k našemu dobru, pokud naše vůle je správná, to znamená, pokud máme v srdci Boží lásku. Apoštol Pavel nám říká: „*Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.*“ (Řím 8,28) Bůh nám tedy projevil svoji nekonečnou lásku v Kristově kříži. Z kříže vychází všechny milosti, které potřebujeme pro naši věčnou spásu.

O velikonoční vigílii slyšíme velmi krásná a povzbudivá slova, nevím, zda je tento rok uslyšíte osobně v kostele, nebo skrze televizi, internet, jsou to slova velikonočního chvalozpěvu při rozžaté velikonoční svíci (paškálu), kde kněz zpívá: „**To je ta noc, v níž Kristus pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu. Nic by nám neprospělo, že jsme se narodili, kdybychom nebyli vykoupeni. Ó, jak obdivuhodně se sklání k nám tvá otcovská dobrota! Jak nedocenitelný to projev tvé lásky: Syna jsi vydal, abys vykoupil služebníka! Vpravdě nezbytný byl hřích Adamův, který Kristus zahladil svou smrtí. Ó šťastná vina, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený a veliký!**“

Hřích Adamův je zde nazýván „šťastnou vinou“, protože, kvůli ní nám Bůh Otec posílá z lásky svého Syna, aby nás vykoupil a my skrze něho mohli dojít spásy.

Tak jako každá postní doba je šancí, tak i tato velká světová krize je šancí. Pro mnohé to může být návrat k Bohu, k prohloubení vztahu a lásky k Eucharistii, ke mši svaté, k modlitbě. Například dnes jsem dostal email od jedné mladé rodiny z mé bývalé farnosti, která má čtyři děti, kde se píše, jak se děti více modlí, jak sledují mše svaté skrze internet. Kéž víru, naději a lásku, kterou čerpáme jako křesťané, předáváme dál. Snažme se tedy být více jeden druhému Šimony z Kyrény, Veronikami, abychom si navzájem pomáhali. Dobrovolnická služba potřebným - bližním kolem nás. Milovat znamená obětovat se. Kristus nám to ukázal slovem i životem. Snažme se o to i my a můžeme z této krize vyjít silnější, více věřící, více milující a snažme se pomáhat i druhým, aby na-

lezli Krista, v jeho kříži hledali útočiště a obrátili se k němu.

Zdraví je velkým bohatstvím. Je zdraví těla, ale také zdraví duše a zdraví duše je ještě daleko důležitější, než pouze zdraví těla. Ježíš nám říká: „*Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Jakou dá člověk náhradu za svou duši?*“ (Mt 16, 26).

Bůh se s láskou stará o každého z nás, záleží na člověku, zdali chce jeho péči přijmout. **Ježíš je začátek a konec, je střed a cíl všeho, je světlo přicházející shůry k nám, je náš život, který končí vítězstvím.**

váš otec Damián

VÍRA V BOHA A LIDSKÁ BRATRSTVÍ

Milí bratři a sestry!

Na 3. neděli postní, 15. března, připadlo tragické výročí vtrhnutí německých okupantů do naší vlasti, zrušení Československé republiky a odchodu Slovenska zřízení Protektorátu Čechy a Morava. Víme všichni, co to bylo za hrůzu, ti nejstarší z našeho národa tu dobu zažili. Vzpomínka na tu část neblahé minulosti, do které zapadlo tisíce nevinných lidí - mnozí z vás mají takto postižené předky - nás vybízí udělat všechno, co můžeme, aby se něco podobného v historii už neopakovalo. Dívejme se přitom nejen do minulosti, ale právě do současnosti. Kolik je ve světě vražedných bojů, ničení podniků a zániků polí, na kterých měla vyrůstat a zrát úroda, likvidace větších čtvrtí měst, boření obytných domů. Umírají miliony! Na prvním místě ti nejbezbrannější: staří, nemocní, ženy a děti!

Svatý otec František při tom pohledu na strašlivou nenávist a bezuzdnou touhu po oka-

mžitém zisku, doprovázenou používáním stále silnějších zbraní hromadného ničení - až k dosažení „spálené země“ protivníka - řekl: „*Tohle vypadá jako rozkouskovaná třetí světová válka!*“ Co máme dělat? Jak pomáhat? Především modlitbou se vzrůstající vírou v její sílu - i když vypadá jako nevyslyšená - ovšem dle našich představ! Dále solidarita: spojení, soucítění se všemi postiženými, zapojení se do posílání věcí nezbytných k přežití: zakonzervovaných potravin nebo materiálu k jejich přípravě, pokrývek, zdravotnických a obrazových pomůcek. Nemůžeme-li přímo, alespoň příspěvkem na charitu, která tyto prostředky obstarává. Pohlédme však i do svých vlastních řad: i když zde neprobíhá hromadné zabíjení, přece mnohé jevy u nás nejsou v pořádku: rozdíly mezi bohatými a chudými, nepoctivost, podvody, úplatkářství, obelhávání, takové jednání, v němž jednotlivec či skupina se snaží získat všechny výhody pro sebe, dokonce i násilí, ve kterém jedni

druhým zabraňují žít nebo uplatnit se. Děsivý úděl těch, kteří jsou zavaleni dluhy a útlakem exekucí, a mnoho bezdomovců, kteří jsou vystaveni náladám počasí, mnozí z nich na podchlazení zemřou.

Když shrneme ty negativní stránky života lidí - jednotlivců i společnosti, vidíme, že nevyrůstají z křesťanských kořenů, ale jejich základem je vyhraněné sobectví, často až bezohledné. A to zase vzniká převrácením hodnot v životě lidí. Mísť aby na prvním místě byly hodnoty duchovní (a z nich vycházející morální a etické) a na druhém místě ty materiální - hmotné, je tomu obráceně. Když Pán Ježíš říká: „*Nestarejte se o to, co byste jedli a pili a do čeho byste se oblékali - potom všem se shánějí pohané - hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost!*“ To platí o pozemských hodnotách - včetně těch nezbytných. Pán nás neodrazuje od toho, abychom se o ně snažili, ale vybízí, aby naše touha po setkání s Bohem byla mnohem větší. Ví, co říká, protože my lidé jakmile dosáhneme zabezpečení, ohlížíme se dále, chceme se vyrovnat s těmi, kteří jsou na tom lépe. Kdo má, chce ještě víc. A to se stává při neopatrnosti - překážkou na cestě ke spáse. Nezakláděme si na sobě! Vše co jsme, máme a můžeme - je Boží dar! Při všem, co děláme nebo zamýšlíme, jsme spojeni s Bohem! Vědomí toho nám dá do života víc energie, než pouhá lidská dovednost. To je ta „neustálá modlitba“, o níž hovoří Kristus Pán, je zdrojem naděje

proti malomyslnosti, bezradnosti, nebo dokonce zoufalství! Je třeba uvažovat nad svým vztahem k lidem. Křesťanství stojí na dvou základech: lásce k Bohu a k bližním. Kdo chce mít rád Boha a nemá rád lidi, ten se mýlí. Taková zbožnost nemá cenu, varuje ve svém listě sv. apoštol Jakub. Láska nespočívá pouze v citu, ale ve vůli pro ty druhé něco udělat. A to stojí sebebepemáhání - přesněji vyjádřeno „tuhou kázeň“. Na prvním místě je to pro nás to nejnesnadnější, a to je odpuštění. Ze své přirozenosti jsme nutkáni oplácet - stejným nebo ze vzteku ještě horším. A to není chování Ježíše, jenž všem odpouští a dává milost činit pokání. Leckdo mi říká: já bych tak rád(a) odpustil(a), ale když je to pořád ve mně, to zlo, ta křivda. To se stává, a každému a často! Přesto se máme k tomu člověku chovat jako bližní. Především se za něj modlit! Odpustit je víc než jen zapomenout! My věřící jsme povoláni Bohem k tomu, abychom v druhých viděli bratry a je podporovali. Navzdory různým názorům a těžkým okolnostem!

Zdravím Třešť a její obyvatele a přeji vám všem, abyste vše, co se na nás ze všech stran valí, přemáhali opravdovou postní obnovou!

Váš P. Jaroslav

ČTVRTÁ NEDĚLE POSTNÍ, LAETARE!

Evangelium čtvrté neděle mluví o vidění a nevidění, o možnosti a nemožnosti vidět, o schopnosti a neschopnosti vidět. Že není jedno, jak se na svět díváme. Je to taky zpráva o tom, jak na nás hledí Bůh.

Hned na začátku se Ježíš přihlásí o to, že do věci vnese světlo. A to ve spolupráci se slepým člověkem. S někým, kdo opravdu nevidí.

Slepý od narození jen seděl a žebrał. Od dětství do dospělosti. A protože neviděl, nemohl volat na Ježíše, když šel kolem. Učedníci zase patrně neviděli jeho, nebo si ho nevšimli. Asi byl zticha, ne jako ten křikloun z Jericha. Všude je plno žebráků, člověk by se z toho mohl zbláznit. Ale Ježíš ho uviděl. Pravda, trvalo to, ale přišla chvíle, kdy na něj pohlédl. Popatlal mu nemocné oči

blátem z hlíny a slin a poslal ho umýt se. Zvláštní je, že ho poslal do nejhůře přístupného rybníka v Jeruzalémě. Slepy se musel pěkně trmácet, ale šel. Asi proto, že mu ten podivný podnik stál za to. Věděl, že nevidí a vidět chtěl. Těžko říct, co si o tom myslí. Někde jsem četl, ale doložit to nemohu, že rabínské instrukce té doby výslovně zakazovaly plivat na zem a udělat z toho bláto v sobotu. A tento léčebný postup je zmíněný čtyřikrát, aby to nikomu neuniklo. Patrně to bylo důležité. A taky že neuniklo. Lidem to vrtalo hlavou a tak šli k autoritám. A autority měly jasno:

Buďte je to celé podvod, což ale uzdravený a hlavně jeho rodiče vyvrátili.

Potom se tedy stalo něco divného. Něco jako zázrak. Dobře, kdo může dneska dělat zázraky? No Bůh, to je jasné. Tedy radujeme se, že slepy vidí!

Tak pozor, neunáhlit se! Je jasně řečeno, že sobota je svatá. A že se musí ctít. A to má svá pravidla! A pravidlo xzy, odstavec 123, říká, jak tu sobotu správně slavit. A píše se, že přesně tohle se dělat nesmí! To je přece pravda! To je pravda jasná jako facka!

Takže stal-li se zázrak, pak to nemůže být od Boha, Bůh nemůže popřít sám sebe. To je taky pravda jasná jako facka. Čili, padla klec: Jestli se přesto stal zázrak, tak za tím stojí: tfuj, tfuj dábel. A ty, uzdravený, jsi jen vedlejší produkt vzpoury proti Bohu, takže vzdej Bohu chválu, že to takhle dopadlo a tomu chlapovi, co tohle udělal, se ty i všichni jak jste tady vyhněte obloukem! Zanáší nám tady divné věci, které jsou v rozporu s pravdou a s učením Mojžíšova Zákona.

Aby nedošlo k mýlce. Evangelium mluví k nám. Ne k nějakým farizejům. K nám. Mohlo by se zdát, že tady dochází k nebezpečnému precedentu, že Ježíš ruší přikázání a že si může každý dělat, co chce. Ale to je omyl. Mojžíšův zákon, hebrejsky Tora, znamená ukazatel, směrovka. Zná má věc z lesních křižovatek. Ukazatel nemá smysl bez cesty. Soubor přikázání Tóry se jmenoval Halacha – to znamená Cesta. Cesta je k tomu, aby se po ní šlo. Život se musí žít a po cestě se musí kráčet. Nevidíme na konec a cesta se mění. Je pořád nová. A hlavně, je pro každého jiná. Směr se ukazuje, ale cesta se klikatí. A možná každému jinak. Na tu cestu nás zve Bůh, je to dobrodružství, které nepochopí ti, kdo po cestě s námi nejdou. Nemůžeme si

dělat, co chceme. Máme se nechat vést a ukázat si cestu, která vede přes lásku k druhým, pochopení a osvobození. Sobota je pro člověka, aby se zotavil a upevnil vztahy s druhými a s Bohem, ne aby žil ve stresu, kolik udělal kroků a jestli smí druhému pomoci, nebo ne. Tohle Evangelium ale mluví k nám, ne k Židům a nejde zdaleka jen o sobotu. Jakmile se nám ze zřetele ztratí druhý člověk a jeho štěstí, máme zatemněný zrak.

Tedy, musel z toho mít ten chlapík a ti lidé kolem pěkný guláš v hlavě. Už už se jim ve světle uzdravení začalo zdát, že by mohli začít vidět Pána Boha jako toho, který především hledá člověka v jeho nesnázích a neštítí se žádné lidské špíny. Boha, který má zájem o nás tak, jak jsme, a lidské hříchy řeší s námi až potom. Který nepočítá docházku do chrámu a do synagogy a nescítá oběti a dary. Který chce nejdříve člověka obejmout a pak teprve řeší jeho polepšení. Který nikoho nevyklučuje. Už už začali pootevírat dveře Božímu milosrdenství, když vznikající průvan rázně ukončily autority: „*Nás chceš poučovat? Ty? Vypadni!*“ Prásk!

Mnoho lidí se uklidnilo, průvan může být nepříjemný, ale ten uzdravený slepec prostě viděl. A to je věc, kterou prostě nelze pominout. Měl asi v hlavě zmatek. A tak ho vyhledal sám Ježíš. Když se viděli poprvé, viděl slepec jen patlaninu. Pán Ježíš mu nejprve pomohl a potom teprve se ptal na víru.

A pro okolostojící vysvětlil ony velké Boží skutky: Jeho přítomnost ukázala na světlo věci tak, jak jsou: My, kdo se neumíme radovat s radujícími, kdo všude raději vidíme čertovo kopytko, protože se nám Boží činy nějak nevejdou do připravených formiček, zůstáváme slepi. Můžeme se k nám mluvit a mluvit a nepochopíme, můžeme se dívat a dívat a nevidíme a modlit se a modlit a bude to marné (Iz6,9-10). Tedy do doby, než na nás něco dolehne opravdu osobně. Pak jsme obvykle tvárnější a otevřenější pro milosrdenství, a to i pro milosrdenství Boží. Někdy. Někdy zjistíme, že jsme slepi, a to pak vedle nás stojí Ježíš, kterého ještě nevidíme, jen tušíme, a nevyženeme ho, až nám bude patlat bláto na obličej, a poslušně a rádi se půjdeme umýt.

Jan

KŘÍŽ

Kříž je znamení, které rozděluje lidi na dva tábory: jedni se staví proti kříži, proti Kristu, jiní se staví pod kříž, přijímají Krista za svého vůdce na cestě života.

Kříž je spása, kříž je život, v kříži je posila, v kříži je obrana proti nepřátelům, v kříži je zdroj nebeské radosti. Zjednodušeně řečeno: v kříži je všechno, co potřebujeme pro náš každodenní život, abychom ho nežili naprázdno, nýbrž plně jako křesťané uprostřed tohoto světa a jednou abychom dosáhli věčné spásy.

Kříž je konec Ježíšova života a jeho poslání. Na Golgotě k nám promluvil Bůh své poslední slovo, slovo spásy skrze Ježíše Krista. Ježíš nás nezachránil jen svým úžasným učením ani svými nádhernými zázraky, nad nimiž žasneme, ale svým utrpením a smrtí na kříži. A proto musíme děkovat Bohu, že poslal svého Syna, aby právě pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe a vystoupil na kříž, aby nám svou smrtí otevřel nebe a svým slovem i životem nám ukázal cestu, která bezpečně vede do nebe. Říká nám: *Kdo chce za mnou jít, kdo chce do nebe dojít, zapři sebe sám, ber na sebe denně svůj kříž a následuj mne.*

Apóstol sv. Pavel, který mnoho o kříži rojímal, a jemu bylo dáno vniknout hluboko do tohoto úžasného tajemství, volá: **„Ježíš si mne zamiloval a za mne vydal sám sebe!“** A to platí i o každém z nás. I my si můžeme říci: Ježíš si mne zamiloval a za mne vydal sám sebe!

Právě u sv. Pavla se dovídáme, jaký význam má kříž v křesťanství; v listě Korintánům píše: „Rozhodl jsem se, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřížovaného.“ Mnozí křesťané si však chtějí vytvořit křesťanství bez kříže. To ale není možné. Pro sv. Pavla je kříž středem a vrcholem křesťanství. Když budeme pozorně číst evangelia, poznáme, že Ježíš svoje učedníky připravoval na skutečnost kříže, on s ní počítal a věděl, že kříž na zemi vždycky bude.

Kříž je totiž něco nesmírně pozitivního. Musíme se snažit porozumět tajemství kříže a poznáme, že kříž nebere, ale dává. My vidíme pouze to, že bere (naše záliby, žádosti, vášně...),

ale on bere jenom proto, aby dával (radost, pokoj, sílu, útěchu...). „On vynesl naše hříchy na svém těle na dřevo kříže; jeho ranami jsme uzdraveni.“ (1 Petr 2, 24) A to je málo? Kříž vymyslela Boží moudrost. Vede nás k tomu, abychom denně umírali svému nezdravému sobeckému „já“ a aby se v nás denně rodil nový člověk, člověk podle Krista. Lidé světa by jednali zcela jinak.

Ježíš řekl: „Až budu povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.“ A tato jeho slova se začala naplňovat od chvíle, kdy byl na Golgotě vztyčen kříž s jeho umučeným tělem. Kristova potupná smrt na kříži je znamením největšího ponížení, ale je současně i radostnou zvěstí o Boží lásce. **Ježíš přitahuje k sobě především svojí láskou. Kříž a láska patří k sobě: Ježíš z lásky ke svému nebeskému Otci i z lásky ke každému z nás trpí a umírá na kříži.** Nemylme se, nejsou to hřeby, které ho drží na kříži, je to jen jeho láska, která ho ke kříži připoutala. **Milovat znamená obětovat se.** Nejvíce lásky má ten, kdo je ochoten nejvíce se obětovat. A kolik bylo lásky v Ježíšově srdci, když se za nás obětoval.

Svátek Povýšení svatého kříže byl zaveden v 5. století v Jeruzalémě a postupně se rozšířil do celé Církve na východ i na západ. Připomíná nám nejen výsadní postavení kříže v křesťanství, ale zároveň také to, jak je důležité a potřebné, aby-

chom i my povýšili kříž ve svém vlastním životě, abychom se naučili z kříže opravdu žít.

I v našich rodinách dejme kříž na místo, které mu patří. Z mnoha domácností kříž vymizel. On se ovšem neztratil, ale nastěhoval se tam jiný kříž, kříž různých nesrovnalostí, trápení, neshod, podvodů, lží... Vraťme tedy kříži to místo, které mu patří v našem životě, v životě našich rodin, v celé naší společnosti, a brzy poznáme, že tu bude i méně zla. **Snažme se být jeden druhému Šimony či Veronikami, abychom si navzájem pomáhali a jednou mohli šťastně vystoupit až na Golgotu svého života, kdy pak budeme moci spolu s Kristem volat: „Dokonáno jest! Otče, oslavil jsem tě na zemi, oslav nyní ty mne slávou, kterou mám u tebe v nebi.“**

Kříž nás provází již od narození; při křtu kněz žehná dítě znamením kříže a vyzývá rodiče, aby i oni své dítě požehnali. Křížem začínáme den každou svoji modlitbou. Je to nejkratší vyznání víry, naděje a lásky. Kříž je s námi stále, jakoby člověka objímal; budeme se proto snažit lépe pochopit jeho smysl a hloubku, aby mohl naplnit celé naše nitro; rozjímejme chvíli.

Nejvyšší a nejušlechtlejší místo na lidském těle je hlava, na ní čelo. Na čelo se dává polibek úcty, je tam sídlo rozumu, kterým Bůh lidí obdařil. Zdá se mi, že toto místo je Boha Otce nejvíce hodno: „Ve jménu Otce...“

Od čela směřuje přímka svisle dolů - až do mého středu - na dolní konec hrudi; tam ukazují, když říkám „já“ nebo „my“. Ta přímka vede až do mého duchovního srdce, do mého „já“. Proniká mnou a nic jí nebrání. Tato čára je čarou vtělení, to bylo naplánováno už od počátku světa. Od Otce přišel Syn a přebýval mezi námi - v našem středu. Ať tedy i můj střed je jeho místem: „... i Syna...“

Duch svatý vnáší přítomnost a působení Kristovo do širého světa, do všech národů. Projevil se o Letnicích, proniká do dálky dějin, vytváří jednotu. Skrze něho působí Kristus všude a sjednocuje, co hrozí rozpadnutím. Duch svatý je v celém světě. Spojuje všechny, kdo ho přijímají, od východu až na západ. Největší šíře mého těla je v ramenou; vyjadřuje to linie od levého ramene až k pravému. Tato čára znamená působení Ducha svatého, které jde celým světem, a tedy prochází i mnou: „... i Ducha svatého.“

Znamení kříže mne označuje a poznávaná, vniklo do mne, ať ve mně zůstane a působí.

Uvědomme si, že cesta do nebe vede přes Kalvárii. Jiné cesty není. Kdyby byla jiná možnost, Kristus by nám ji určitě ukázal. Nevyhýbejme se proto křížům, ale trpělivě a s pohledem zaměřeným na Krista na kříži, na Krista v Eucharistii, jděme životem, žijme z toho tajemství. Chceme-li zvítězit nad temnotami tohoto světa a být ve světle, pak se musíme držet kříže, držet se Krista a žít s Kristem.

Již z úsvitu křesťanství v naší vlasti máme vzácnou památku: ve vykopávkách z doby Velké Moravy byl nalezen cyrilometodějský kříž, na němž je řecký nápis: světlo, život, vítězství. Autor do toho kříže zřejmě vepsal svoji životní zkušenost. **Kříž z doby cyrilometodějské nalezen v Sadech u Uherského Hradiště má řecký nápis: Ježíš Kristus světlo, život, vítězství. Střed tvoří písmeno omega. Ježíš je začátek a konec, je střed a cíl všeho, je světlo přicházející shůry k nám, je náš život, který končí vítězstvím.**

Myslíš, že se vyheňš tomu, čemu nemohl uniknout žádný smrtelník? Který svatý byl na světě bez kříže a trápení? Vždyť ani Ježíš, náš Pán, nebyl jedinou hodinku bez bolestného utrpení, pokud žil na tomto světě. „Kristus musel trpět, vstát z mrtvých, a tak dojít do své slávy“, jak sám praví (Lk 24, 26). Proč tedy ty bys hledal jinou cestu, mimo tuto cestu královskou, cestu svatého kříže?

(Z „Následování Krista“ Tomáše Kempenského)

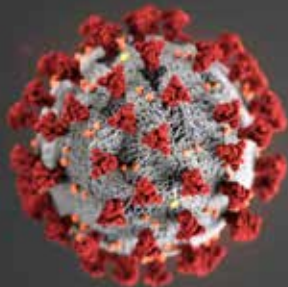
Všechna potěšení poruč Bohu; ať s nimi učiní, jak se mu bude líbit. Ty pak se odhodlej snášet utrpení a pokládej právě je za největší potěšení; vždyť „utrpení podstoupená v tomto čase nejsou ničím ve srovnání s budoucí slávou“ (Řím 8, 18).

autor: P. Vojtěch Antonín Jeniš
(II. Ročník Katechezí, Katecheze 1, 1993/94)

pro Věžník vybral otec Damián

ROZHODNUTÍ BISKUPA VOJTĚCHA CIKRLEHO PRO BRNĚNSKOU DIECĚZI V SOUVISLOSTI S PANDEMÍÍ

KORONAVIRU COVID-19

Milé sestry, milí bratři,
vzhledem k aktuálnímu vývoji pandemie koronaviru COVID-19 a v návaznosti na nouzový stav vyhlášený vládou, vydávám toto rozhodnutí:

Od dnešního dne (čtvrtek 12. března 2020) od 14.00 hodin se až do odvolání ruší všechny (tedy nejen nedělní) bohoslužby s účastí lidu, společné pobožnosti, duchovní obnovy, modlitební setkání a jiná veřejná shromáždění v kostelích, kaplích a jiných prostorách Římskokatolické církve na území brněnské diecéze. Kněží budou slavit mše svaté bez účasti lidu na úmysly, na které by byly slouženy veřejně.

Nadále platí, že po dobu trvání mimořádných opatření uděluji dispens od osobní účasti na nedělní bohoslužbě. V tomto případě je možné Ježíše Krista přijímat duchovně, tedy vyjádřením touhy po jeho přijetí a spojením se s ním v duchovní jednotě. Kostely podle místních možností mohou zůstat otevřené pro osobní modlitbu.

Situaci, kterou nyní prožíváme a která přináší dočasné odloučení od setkání s Ježíšem Kristem ve svátostech, přijmeme i jako nabídku a výzvu. Může být například cestou k tomu, abychom si uvědomili, jak velkým darem jsou pro nás

svátosti i ti, kteří je udělují. Prosím, přijmeme tuto situaci jako rodina, které není lhostejné, co prožívá ten druhý. Nehledejme výhody pro sebe, nechtějme obejít bezpečnostní opatření či rozhodnutí. Nereptejme. Přijmeme letošní výjimečnou postní dobu jako účast na Kristově křížové cestě, která byla nutnou součástí jeho vítězství. Připomínám i dnes, abychom se vrátili k domácí četbě Písma a ke společným modlitbám v rodinách, například s využitím Kancionálu.

Prosím každého z vás, abychom se spojili každý večer ve 20.00 hodin modlitbou růžence. Ať je tato modlitba nesena úmyslem na zastavení pandemie koronaviru a k ochraně našich rodin. A ještě vás vybízím k vědomému a citelnému celodennímu postu, případně k almužně na dobrý účel, a to v úterý 17. března. Tento den budu taktó prožívat spolu s vámi.

Připomínám také možnost sledování přenosů bohoslužeb v médiích (například Radio Proglas a Televize Noe je vysílají každý den).

Milí sestry a bratři, nepropadejme panice a malomyslnosti, i v této době je milující Bůh s námi.

***Žehná Váš biskup Vojtěch
Brno, 12. 3. 2020***

SVATÁ KORONA (ŠTĚPÁNKA) PATRONKA PŘED EPIDEMIEMI

V současné situaci, kdy se koronavirus šíří po celém světě, je třeba si připomenout postavu mučednice z prvních staletí křesťanství - sv. Koronu, která byla uctívána dlouhou dobu jako patronka před epidemiemi. Ačkoliv kdysi patřila k oblíbeným svatým, o jejím životě a původu víme velmi málo.

Podle údajů, které jsou k dispozici, víme, že se jako velmi mladá stala manželkou Viktora - římského vojáka ze Sieny. Oba byli členy rané křesťanské komunity. Sám Viktor byl křesťanem, který se během pronásledování Kristových následovníků v Římské říši nechtěl vzdát své víry, za což byl popraven stětím. Samotný velitel byl překvapen moudrostí tohoto mladého vojáka. Korona zemřela jako mladá vdova také mučednickou smrtí během pronásledování císaře Antonia Pia nebo Diokleciána. Mladá dívka byla popravena rotrhnutím mezi dvěma palmami. Její tělo bylo uvázáno uprostřed dvou pevně ohnutých palm, po jejich uvolnění bylo její tělo obrovskou silou roztržené. Tento výjimečně krutý způsob popravy v panovníkovi podmínila odpověď dívky, která odmítla obětovat pohanským modlám: „*Dali mi jméno Korona a ty chceš, abych byla zbavena své koruny?*“

Uctívání sv. Korony, podobně jako koronavirus přítomný v mnoha zemích po celém světě, „překročilo hranice“. Legenda o této mučed-

nici z pozdního starověku je známá v Asii, Africe i Evropě.

První řecká legenda Viktora a Korony umísťuje jejich mučednictví do Damašku, později se však opakovala v různých variantách. Proto se vedle dnešního hlavního města Sýrie uvádí jako místo úmrtí Antiochie na jihu dnešního Turecka, Alexandria v Egyptě, Sicílie a Marseille. Řecká, latinská a etiopská církev uctívá svatou Koronu.

Z Blízkého východu se legenda o ní dostala do Itálie nejpozději v šestém století. Pozůstatky obou manželů se nacházejí v Castelfidardo na pobřeží Jaderského moře nedaleko města Ancona. Už v tomto období byl postaven kostel, který jim byl zasvěcen, a již v 6. století se sv. Korona ukázala jako příklad věrnosti ve víře. V roce 997 přinesl císař Otto III. její relikvie do Cách a v 14. století je císař Karel IV. nechal umístit do Chrámu sv. Víta v Praze.

Patronka před epidemií

Z tohoto období pocházejí i první důkazy o uctívání této svěťice v Bavorsku, České republice a Dolním Rakousku. Tam a v některých dalších oblastech světa je Korona uctívána jako patronka, která chrání nejen před epidemiemi a nepřiznivým počasím, ale je také symbolem vytrvalosti ve víře.

Tradice zahrnují například zvyk v Dolním Rakousku, a to každoroční poutě sv. Korony.

V roce 1504 v malém městečku St. Corona am Wechsel byla nalezena v dutém kmeni lipového stromu malá soška sv. Korony, a tak na památku této události byla na tomto místě postavena kaple. Kult této svěťce je znám i v jiných částech Rakouska, také ve Vídni, kde je lékárna sv. Korony. Při této příležitosti rakouská média poukazují na to, že skutečnost, že mince ražené rakouskou mincovnou v letech 1892-1924 se nazývaly „ko-

runami“ na památku svěťce, by se měla vysvětlit skutečností, že sv. Korona je také patronkou dobré investice, lovců pokladů a hráčů loterií.

Katolická církev vzpomíná na sv. Koronu 14. května a doufejme, že do toho dne bude překonána a zažehnána veškerá hrozba současného koronaviru.

převzato z www.cirkev.cz

O KORONAVIRU TROCHU JINAK

Svět je vzhůru nohama, minimálně Evropa a dost radikálně i Česká republika. Zavřené školy, zrušené akce, zákaz shromažďování. Co nám to má říct? Navzdory všem negativům má koronavirus totiž také svá pozitiva, jaká?

Možná, že máme zpomalit, zakořenit, zklidnit se. Nenapadlo vás, že se svět třeba potřebuje trochu otrást, aby lidé opustili marnost a našli v sobě opět pokoru? Hektický styl života založený na vydělávání peněz na něco, na co si ve výsledku ani nejsme schopni najít čas... V tempu samozřejmosti úkonů, které si žádá současná doba, nemáme ani prostor se zastavit a zamyslet se nad tím, zda je vlastně to, co děláme a jak žijeme, ve skutečnosti to, co vlastně chceme a co jsme si od života přáli. Není to tak?

Pokud něco nedokážeme sami, stane se tak z vyšší moci. Stejně tak jako když manažeři pracují do roztrhání těla, až jim ho nakonec nečekaně roztrhne infarkt. Žijeme ve společnosti, která si neumí říct sama od sebe „dost“, naopak! Čím víc máme, tím víc chceme, čím fungujeme rychleji, tím jsme pod ještě větším tlakem na zrychlení. Původní hodnoty jsou popřeny, protože je lidstvo masírováno svými absurdními a uměle vytvořenými pravidly mířícími na dokonalost, maximální výkon a hromadění statků.

Tak dlouho jsme – mezi řečí – volali po udržitelnosti, lokálnosti a návratu k původním hodnotám rodiny a principům přírody, až přišlo něco, co nám vytvořilo prostor k tomu to udělat.

Jen jsme možná nečekali, že to bude tak netradiční a radikální cestou.

Rušení akcí znamená být víc doma, mít víc času pro sebe a aktivity, na které jsme si jej dosud nebyli schopni najít. Konečně vzniká prostor pro to si pořádně uklidit – v bytě i v sobě. Konečně je příležitost začít si víc číst, běhat, vytáhnout štetec a barvy a začít malovat, po dlouhé době oprášit kytaru a pustit se do hraní, konečně máme prostor na studium toho, oč se zajímáme. Internet je nekonečným informačním zdrojem ve svém dobrém i špatném slova smyslu. Přestaňte tolik číst o koronaviru a pusťte si místo toho dobrý film.

Co je na tom všem také příjemné, je fakt, že vlastně docela ušetříme. Akce a obchodní domy, které strategicky ztenčují naše peněženky, vyměníme za procházky v lese a společenské hry s rodinou či v malém kruhu přátel, na které jsme si dlouho nenašli čas. Začneme si doma víc vařit a jaro volá po přípravě půdy na zahrádce, abychom mohli sklízet své vlastní plody. Konečně mají rodiče čas na své děti, protože jim vlastně ani nic jiného nezbyvá. Nezní vám to jako návrat k původnímu smyslu života? K nezávislé samostatnosti, k rodině, k přírodě? Mně tedy ano. Zkusme tolik nepodléhat negativní mediální masáži a využít této situace k malé či větší osobní transformaci!

Barbora Vojtová
pro Věžník vybral o. Damián

OTEC BISKUP VOJTĚCH SLAVÍ BISKUPSKÉ JUBILEUM

Rektora Kněžského semináře v Litoměřicích ThLic. Vojtěcha Cikrleho jmenoval dnes již svatý papež Jan Pavel II. dne 14. února 1990 brněnským sídelním biskupem. V pořadí třináctým. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně 31. března 1990. Biskupské svěcení přijal velmi mladý – ve 43 letech, což je dle statistiky čtvrtý nejmladší v dějinách diecéze. Svou službu zahajoval po osmnácti letech sedisvakance, kdy v čele diecéze nestál biskup, ale po smrti biskupa Mons. ThDr. Karla Skoupého v roce 1972 ji vedl kapitulní vikář Ludvík Horký. Jako biskupské heslo si biskup Cikrle zvolil jednoduchá slova: „Non ego, sed tu“, česky „Ne já, ale Ty“, jako zkratku ozvěny slov Panny Marie i Ježíše Krista, jako vyjádření touhy odevzdat svůj život do rukou milujícího Boha.

Letos slaví otec biskup Vojtěch 30. výročí své biskupské služby a je nejdéle působícím brněnským biskupem v historii diecéze od jejího založení v roce 1777. Na druhém místě je šestý brněnský biskup Antonín Arnošt hrabě Schaffgotsche, který vedl diecézi dvacet osm let (1842–1870). Aktuálně se dá biskup Vojtěch Cikrle označit také jako „doyen“ současného biskupského sboru, protože je dnes nejdéle sloužícím biskupem v českých a moravských diecésích. V letech 1990 až 2018 vysvětil celkem dvě stě čtyřicet tři kněží, z toho v roce 2012 čtyřtisíciho kněze brněnské diecéze od jejího založení. Je hlavním světitelům brněnských pomocných biskupů Mons. ThDr. Petra Esterky a Mons. Ing. Mgr. Pavla Konzubla, Dr., a spolusvětitelům dalších sedmi biskupů, např. současného vídeňského arcibiskupa Christopha kardinála Schönborna nebo olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. V roce 2009 přivítal biskup Cikrle v Brně Svatého otce Benedikta XVI., prvního papeže, který navštívil brněnskou diecézi.

Martina Jandlová

O prožívání biskupské služby otec biskup Vojtěch Cikrle hovoří v nové publikaci „Rozhovory o Brně a službě“:

Otče biskupe, jak vůbec „vznikla“ biskupská funkce?

Služba biskupa byla ustanovena tím, že Ježíš k ní vybral a pověřil dvanáct apoštolů a ti zase pověřovali k této službě další. Být biskupem není funkce, ale služba. Není vysvěcený pro sebe, ale pro druhé.

Napadlo vás někdy, že se stanete biskupem?

Ne. O tento druh služby jsem neusiloval ani po něm netoužil.

Co úřad biskupa znamená?

Na tuto otázku se dá odpovědět z více úhlů. Třeba, že biskup je člověk vyvolený Bohem k určité službě. Nebo že biskup je služebník, který má sloužit úkolu, pro který byl vybrán. Katechismus katolické církve doplňuje, že biskup je viditelným zástupcem Krista – učitele, dobrého pastýře a hlavy své církve. Každý diecézní biskup má, jako Kristův náměstek, svěřený pastýřský úřad ve své diecézi. Konkrétně je biskup osoba, která se modlí za lidi jemu svěřené, uděluje svátosti a řídí chod diecéze. Říká se: Kde je biskup, tam je církev.

Co jste po svém jmenování prožíval?

Tíhu zodpovědnosti a zároveň dotek důvěry.

Co pro vás znamená být biskupem?

Být služebníkem Velkého. S poctami i pohrdáním. Biskupská služba je také jakýmsi projekčním bodem pro dobré i pro špatné.

Do jaké míry je biskup kazatel a pastýř a do jaké míry úředník a manažer?

„Musí nějak zvládnout všechno, i když principy práce jsou rozdílné a nalézání míry obtížné. Osobně jsem mnohem raději pastýřem než úředníkem.“

Kdybyste znovu začínal, dělal byste něco jinak?

„Určitě bych mnoho věcí dělal i jinak. Ale to mohu říct až na základě zkušeností, které mám, a s odstupem času, když vidím, jak se věci vyvíjely a jaké byly možnosti. O mnohých věcech nebudeme až do konce života vědět, jestli byly rozhodnuty dobře nebo špatně.“

V mládí jste pracoval jako dělník na stavbě dálnice Praha–Brno. Jako biskup zase stavíte „dálnici“, která by spojovala věřící s Bohem.

„Potíž je v tom, že k Bohu nevedou dálnice, ale jen stezky. Na dálnici vidíte kilometry daleko, na stezce jen k nejbližšímu kameni nebo keři. Na nich nepomůže žádný dopravní prostředek, který by nás vzl, ale jen a jen ochota na cestě k cíli „propotit trička“. Přesto jsou stezky mnohem krásnější než dálnice.“

Co vlastně biskup dělá?

„Ráno vstává, večer chodí spát. Mezitím je v práci, kterou bere jako službu. Musí také něco sníst, aby to vydržel. Je projekční figurou, soustřeďují se na něm napětí kněží, spolupracovníků, věřících i nevěřících lidí. V tomto případě funguje jako hromosvod, který, jak je známo, musí mít dobré uzemnění. A také funguje jako dobíječka. Ne, že by ubité dobíjel, ale dobíjí vybité. Někdy je celý bez sebe, co se na něho valí. A někdy je nejšťastnější z lidí, protože se může zblízka dívat na věci, které tvoří Bůh.“

Jaká jsou vaše lidská přání a sny?

„Když jsem se před mnoha lety sám rozhodoval o svém povolání, přál jsem si žít pro druhého jako Ježíš. A je to stále mým snem a mým přáním. Mám radost, když to tak je, a trápím se, když to tak není.“

Na pektorálu, tedy kříži, který biskupové nosí jako symbol své služby, máte kopii mikulčického kříže. Co vás vedlo k tomu, že jste si vybral právě tento motiv?

Protože se mi líbil a vnímal jsem jeho hlubokou symboliku i sepětí s brněnskou diecí. Kopii mikulčického kříže, vzhledem k jeho rozměrům asi lépe řečeno křížku, jsem před lety dostal na pravidelné červencové pouti v místě nálezu. Je na něm vyobrazený Ježíš Kristus jako velekněz přinášející v obět sebe samého.

Jaké to je být biskupem?

Především zodpovědné.

Splnilo se vám to, co jste si na začátku představovali?

Představoval jsem si, že biskupská služba bude těžká, a to se splnilo.

Je biskupovi vždycky všechno jasné?

Samozřejmě že není. Druzí se občas diví, proč nemůžu o něčem okamžitě rozhodnout, když „je to přece tak jasné“. Stále platí, že čím méně je člověk seznámen se všemi okolnostmi, tím má jednodušší a rychlejší soud.

Když jste v roce 1990 přebíral diecézi, co bylo největším problémem?

Problémy jsem vnímal především ve vnějších věcech, protože, jako už jsem říkal, nebylo na co navazovat. Navíc jsem se stal biskupem ve zcela změněné společenské situaci, která nabízela nové možnosti svobodného života církve. Mnoho času bylo nutné věnovat rozhovorům a řešením situací těch, kteří přijali v totalitě kněžská svěcení v tajnosti.

V čem se biskupství za tu dobu změnilo?

Na začátku byly na biskupství jen dva telefony a dva počítače, dveře si podávalo množství návštěv, které věřily, že je církev bohatá a vlivná, a chtěly toho využít pro sebe. Dnes máme nejen víc telefonů a jiných přístrojů, ale také víc než tehdejších asi sedm zaměstnanců, kteří pracují v nově vytvořených odborech, odděleních, centrech... Kněží a spolupracovníci jsou pro mne velkou pomocí a děkuji jim za obětavé nasazení a službu církvi.

Co vám roky v biskupském úřadě daly?

Bezesné noci i radostný úžas z toho, co tvoří Bůh.

Co pro vás brněnská diecéze znamená?

Domov, životní lásku a místo služby, ke které mě pozval Bůh.

Kde berete sílu do každého dne?

Pro biskupa musí být pramenem síly modlitba. Být s Bohem a naslouchat mu. To je základní věc. A když je břímě tíhy pastýřské služby velmi těžké, pomohou slova svatého Augustina. Ten v jednom svém kázání při výročí svého svěcení o biskupské službě řekl: „Čím větší láska, tím lehčí břemeno.“ Protože láska činí všechno lehkým.

Jaký máte cíl?

Cíl mám stále jediný – aby diecéze byla živým organismem. Všichni jsme stále na cestě, ale protože cíl není statický, není možné dívat se na „tachometr“ a říkat si, jak pěkně nám to jde. Diecéze je mnoho lidí a cesta je pro každého jedinečná.

Jak hodnotíte z pohledu téměř dvou set padesáti let působení brněnského biskupství?

Je těžké hodnotit zápas před závěrečným písknutím. Věřím, že ho neprohrajeme. Ale dá to ještě zabrat.

Co byste chtěl, aby po vás zůstalo?

Živá a, dá-li Pán, kvetoucí diecéze.

Na co se těšíte?

Na sních, mrazích a dlouhých nocích. Na jahodách a rozkvetlých stromech. Na teplu, slunce a hory. Na barevných stromech a novém vínu. Na setkávání s lidmi dobré vůle. A na mnoho dalších krásných věcí. A jednou na setkání s Pánem.

KDYŽ SE SEJDOU DVA NEBO TŘI

Víc by se nás teď scházet raději nemělo. Je to rozumné opatření. Pro zdraví duše a tím i pro zdraví těla by nám ale nemělo být smutno. Co s tím? Kostely zavřené a na monitor jsme si zvykli dívat se s despektem. Ostatně léta se mluví v kostelích o tom, jak skrze obrazovky, monitory a displeje spíš pokukuje čertík, než anděl. Fakt je, že monitor nezahřeje. Je studený, i když se postavy na něm usmívají.

Byly doby, kdy se do kostela v Čechách a i na Moravě moc nemohlo. Nebylo to jen za komunistů, ti na zbožné Moravěnce pobožnosti nevymýtili nikdy tak, jako se jim to podařilo v Čechách. V dobách morových ran se zase do kostelů chodilo o to víc, protože se předpokládalo, že kde je Pán Ježíš, nelze se přece nakazit. Ale ukázalo se, že i v kostelích se bylo lze nakazit. Byly doby středověku, kdy církev ve snaze zatlačit na zlé mocipány vyhlásila na jejich územích interdikt, tedy zákaz sloužit mše svaté a svátosti. Mělo to fungovat hlavně tak, že se klatbou rozvolnily smlouvy, závazky spojenců a dlužníků k onomu mocipánovi a ten pak někdy povolil a podvolil se, učinil pokání, takže po nějaké době, řádově měsících či letech, se mohly svátosti zase slavit. Jenomže člověk, křesťan, Pána Ježíše potřebuje. Potřebuje být s ním. A právě v oněch letech klateb lidé znovuobjevovali možnost intimního spojení s Pánem, který sídlí ne v chrámech postavených rukama (Sk 7,48), ale v našich srdcích (Mt28;20b), a tam se s námi sdílí. Protože jinou možnost neměli.

Pán Ježíš nás vybavil úžasným slibem. Reálným slibem v Mt18;20 o tom, že bude s námi, když se sejdou dva nebo tři. Reálným slibem přítomnosti, smlouvou černé na bílém, a tu smlouvu zpečetil svou krví Lk22; 19-20. Smíme, můžeme a máme prožívat Ježíšovu blízkost i teď, v době pandemie. Když jsme doma třeba jen dva nebo tři. Můžeme se rozhlédnout, kde je v našem okolí někdo osamělý, pomoci mu s tím, co potřebuje, a když to vyjde, třeba s ním vytvoříme společenství,

kde je Pán Ježíš uprostřed nás, i přesto, že jsme to nikdy nezkusili.

Jednou jsem takhle oslovil člověka, se kterým jsem si povídal na břehu rybníka o ekologii, o úbytku vody a globálních hrozbách. Byl to příjemný chytrý chlapík, na pohled i na poslech jadrný zemědělec, kterého jsem předtím nikdy nepotkal. Když se začal hovor stáčet k nepříjemně chmurným vizím, bylo mi líto se takhle rozejít.

„Poslyšte,“ povídám mu, „nechtěl byste se za tu nemocnou přírodu spolu se mnou pomodlit? Jen tak, Otčenáš, abychom se nerozešli tak chmurně. Třeba Pán Bůh ukáže, co dělat.“ Chlapík vytřeštil oči a chvíli na mě zíral. „Promiňte, nechtěl jsem se vás dotknout, nemusíme se modlit, byl to jen nápad.“

„Ale jo,“ povídá, „jenom se mi to ještě nikdy nestalo, že by mě takhle někdo oslovil...“ Byl taky věřící, ale to není důležité. Důležité bylo, že tam na břehu rybníka pod beskydskými kopci, kde se sešli dva, co se nikdy neviděli, byl Pán Ježíš uprostřed nás a my jsme mu svěřili věci, se kterými jsme si opravdu nevěděli rady. A vím, že on nás slyšel.

Jan

ROK 2020

VÝROČÍ SV. JANA SARKANDERA

V letošním roce si připomínáme hned dvě velká jubilea sv. Jana Sarkandera: **17. března** uplynulo 400 let od jeho mučednické smrti, počátkem května 160 let od blahověčení a **21. května** to bude dvacet pět let od jeho svatořečení v Olomouci.

Svatý Jan Sarkander je patronem Moravy a se svatou Zdislavou, rodačkou z Křižanova, patří k nejmladším moravským světcům.

Brněnská diecéze připomíná ještě jednu velkou událost – 22. března 1609 v tehdejší k-

pitulním chrámu (dnes katedrála sv. Petra a Pavla) na Petrově přijal Jan Sarkander (dnes světec - kněz a mučedník) z rukou olomouckého pomocného biskupa Jana Křtitele Civallioho své kněžské svěcení. Při příležitosti 400. výročí kněžského svěcení sv. Jana Sarkandra v Brně na Petrově byla při této příležitosti v sobotu 21. března 2009 slavena v katedrále sv. Petra a Pavla slavnostní bohoslužba, které se účastnil také moravský metropolita, olomoucký arcibiskup Jan Graubner a litoměřický biskup Josef Koukl.

Jan Sarkander, narozený roku 1576 v polském Skočově, prožil prakticky celý svůj život na Moravě. Po kněžském svěcení působil na několika místech jako farář, naposled v Holešově. Za stavovského povstání byl obviněn z velezrady a v Olomouci ho vyslyšali a mučili, aby vyzradil zpovědní tajemství. Sedmnáctého března 1620 popálený a s vykloubenými rameny zemřel. Stal se patronem kněží, zpovědního tajemství, vytrvalosti v útrapách a odpuštění nepřátelům.

Dnes již také svatý papež Jana Pavel II. při kanonizaci Jana Sarkandera řekl: „*Dnes já, papež římské církve, jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd, spáchaných na nekatolících v pohnutých dějinách tohoto národa; zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěly zase její děti. Ať je dnešní den novým začátkem ve společné snaze následovat Krista, jeho evangelium, jeho zákon lásky, jeho touhu po jednotě věřících v Kristu: «Aby všichni jedno byli» (Jan 17,21).*“

převzato z www.biskupstvi.cz

Už dlouho jsme nic neslyšeli o „našem“ Jendovi.

Jak se Ti daří, jak se máš? Jsi spokojený?

Tak na tuto otázku jsem slyšel v nedávné době dvě možné odpovědi... Mám se stabilizovaně... a ... v tomto měsíci jsem se ještě nestihl podívat... Ale jinak se mám... no, stabilizovaně. A vzhledem k nastalé situaci si člověk také klade otázku: Tak, Hospodine, co nám tím vším chceš říct?

Co bys mohl říct o své farnosti?

Jsem ve farnosti Rokytnice nad Rokytinou, která leží asi 15 minut cesty autem od Třebíče. Farnost je známá tím, že v padesátých letech minulého století zde mnoho lidí bylo popraveno nebo vězněno v rámci tzv. „Babických“ procesů. Také můj předchůdce na tomto místě, pater Jan Bula, byl komunistickým režimem nespravedlivě obviněn, v Třebíči odsouzen a v Jihlavě popraven a probíhá proces jeho blahorečení.

Otázka možná také směřuje na to, jací tu jsou lidé... Mám asi takovou blbou vlastnost, ale zatím jsem se nesetkal s farností, kde by byli

vyloženě zlí nebo špatní lidé (oproti zkušenostem některých mých kolegů), a tak tedy vždy vstupuji do farnosti s tím, že tam jsou dobří lidé. Zároveň razím teorii, že pokud kněz není úplný magor, tak si ho lidi zamilují, dávají mu tuto lásku najevo a on, cítě se milovaný, má rád i své farníky. Takže jsem se v Rokytnici setkal s těmi nejlepšími farníky. ☺

Co dalšího děláš krom péče o farnost?

Zároveň spolupracuji s Radiem Proglas. Práce pro Proglas by se dala rozdělit na dvě roviny. Tou první je duchovní služba a tou druhou je práce redaktora. Dvakrát do měsíce jsem v Brně na sídle Proglasu a snažím se dorazit na 09:00, kdy začíná společná modlitba. Pak vyřáším žehnat lidem a kancelářím. Snažím se vždy zeptat, jak se vede, co je nového... Někdy se pracovníci rozpovídají, někdy je to jen o tom skromném pozdravu... a pracuje se dál. Zároveň nabízím možnost svátosti smíření. To je ta duchovní služba.

Práce redaktora pak spočívá ve výběru tématu, v natáčení a střihání jednoho dílu pořadu Křestan a svět. K tomuto pořadu, který běží každou neděli od 20:15 a pak v reprízách, přispívám vždy jednou měsíčně. Zatím jen dvakrát jsem měl možnost moderovat pořad Okolo stolu. Nejprve to bylo téma dospěláků s ADHD, a pak o sebevraždách mužů a projektu „Nejsi sám“. Říkám, zatím jen dvakrát, ale proto, že by mě k tomu nepustili, ale proto, že příprava živého rozhovoru vyžaduje mnoho hodin příprav. Pokud se zadaří, tak bych měl mít v květnu ve studiu dva zajímavé hosty. No, a protože práce v rádiu byla vždy mým snem, tak jsem se ještě trochu vnutil do Noční cukrárny. Je to také živé vysílání, ale na druhou stranu neklade tak vysoké nároky na přípravu.

Co Tě čeká? Máš nějaké zajímavé plány? Pokud tedy zvlášť v dnešní době nějaké plány lze mít.

Asi nic zvláštního... Vzhledem k nastalé situaci ve světě, ale i u nás, mnohé plány berou za své... Až se trochu uklidní situace, rád bych víc pře-

mýšlel nad tím, jak využít možností internetového prostoru k hlásání Evangelia. Uvidíme, jak dlouho bude daná situace trvat, ale podle některých studií se koronaviru zbavíme za rok až za dva roky, pokud se všichni budou chovat zodpovědně, nesobecky a budou dodržovat hygienické zásady a nosit roušky. Přemýšlím nad farním kanálem YouTube, možnosti předtvořit různé výukové materiály... setkání společenství přes skype atd... je to zatím v hlavě...

Na internetu jsem se dočetla, že máte evangelizační buňky. Prozrad'k nim něco. Jak fungují?

S Farními evangelizačními buňkami začal italský kněz Piergiorgio Perini v jedné farnosti v Miláně, kam přenesl zkušenost z farnosti sv. Bonifáce na Floridě. Název vysvětluje mnohé. Farní – tedy dané společenství není vyčleněno ani vyloučeno z celku celé farnosti, ale je její integrální součástí. Evangelizační – ukořelem každého pokřtěného je dělit se o svou zkušenost s živým Kristem a toto společenství je k tomu ideálním pomocníkem. Buňka – v základu každé buňky je dělit se a růst, proto i toto společenství po dosažení určitého počtu účastníků se dělí na další buňku.

Evangelizace formou Farních evangelizačních buněk funguje na systému sítě. Úplně dole, řekněme v hloubkách vod, jsou lidé, za které se modlíme, vytvoříme si svůj seznam lidí, kterým bychom chtěli ukázat na krásu života s Bohem. Druhý stupeň je modlitba. Za tyto lidi se pravidelně modlíme. Na adoraci a modlitbě totiž celý systém stojí. Když se necháváme vést Duchem svatým, tak on sám vytvoří situace, ve kterých se s těmito lidmi setkáme a můžeme jim sloužit. A to je třetí krok. Nabídnout své síly, úsměv, pomoc... Pokud s tímto člověkem navážeme přátelský vztah, je čas ke svědectví. Někdy se zeptá onen člověk sám, někdy Duch svatý ponoukne, abychom my jako první začali hovořit o naší zkušenosti s Ježíšem. Pátý bod nebo stupeň rybářské sítě je vysvětlování. Ten, kdo projevil zájem o Krista, chce vědět víc, a na nás je, abychom mu dokázali být nápomocní a dokázali mu objasnit důvody naší naděje. Šestý stupeň je pozvání do společenství buňky. Důležité je, aby člověk, který zakusil pozvání a dotek Ježíše, zakusil také společenství živé víry. Aby navázal další přátelské vztahy a kontakty. Sedmý bod, který se nachází již v pomyslné báře, je život v buňce, tedy každotýdenní setkávání s jasně daným průběhem. A koneč-

ně osmý bod je život ve farnosti. Po získání zkušenosti s živým společenstvím je čas na přípravu ke křtu či přípravu k životu ze svátostí, pokud člověk byl v dětství pokřtěn a již se mu nikdo nevěnoval.

Samotné společenství probíhá v rodinách a nemělo by přesáhnout 90 minut. Vždy je tu moderátor, který celé setkání vede. Pozor, nemusí a dokonce by to neměl být kněz, aby buňky byly v tomto ohledu nezávislé na střídání kněží ve farnosti. Kněz ale hraje důležitou roli v chystání vyučování, promluvy, která v buňce každý týden zaznívá. Jeho role je též nezastupitelná ve formaci vedoucích buněk, pokud jich je již ve farnosti víc. Ale zpět k celému průběhu společenství. Nejprve je zpěv a chvála, následuje sdílení se dvěma otázkami: Co jsem já udělal tento týden pro Boha, a druhá: Co Bůh udělal tento týden pro mě? Pak je již zmíněné vyučování kněze, ať už v podobě psané nebo audiovizuální. Následuje čas na sdílení nad vyslechnutým vyučováním a pokračuje se informacemi z dění ve farnosti. Zakoňuje se přímluvnou modlitbou, ať už za jednotlivé členy buňky, nebo i za aktuální potřeby. Tak to jen tak ve stručnosti. Kdo by měl o Farní evangelizační buňky větší zájem, je dobré kontaktovat o. Vojtěcha Koukala z komunity Blahoslavenství nebo navštívit www.evangelizacnibunky.cz

Jedním z Tvých předchůdců byl i P. Bula. S ním jsme se intenzivněji potkali v čase nemoci P. Tomáše. Co bys k němu řekl? Je jeho osobnost ve farnosti stále nějak zřejmá? Jakou tam zanechal stopu?

Asi bych to úzce nezaměřil jen na otce Jana Bulu. Padesátá léta se podepsala na celé farnosti. Zároveň, co jsem měl možnost vysledovat, tak věřící rodiny, které nějakým způsobem byly perzekuované, jsou teď rodiny, kde jsou vnoučata a pravnoučata, která plní kostel. Víra v oněch rodinách žije a kdo chodí do kostela, ví, proč tam chodí. To je tak můj postřeh.

Otec Jan byl velmi umělecky založený člověk, maloval obrazy, hrál s místními farníky divadlo, režiroval a maloval kulisy... Takže... založili jsme ochotnický divadelní spolek... zkoušky nám sice trochu zhatila nastalá situace, ale věřím, že s o to větší chutí se pak budeme scházet. Takže se vracím na začátek... Moje umělecky švihlá malířská práce může být v té nejlepší farnosti, kde působil umělecky zaměřený kněz, mohu se věnovat

divadlu a ještě sloužit v Radiu Proglas. Tak to je krásné, ne?

A na závěr nějakou postně-velikonoční myšlenku, prosím. Třeba něco k prožití Svatého týdne.

Asi bych řekl, že Bůh se v Ježíši Kristu stal člověkem, žil náš život, zemřel za naše hříchy, aby nás osvobodil od hříchu, a vstal z mrtvých, abychom my získali život věčný. To stačí, ne? To je

základní radost a naděje každého křesťana a lék na všechny životní události... A odpověď na možné strachy z nastalé situace.

Děkuji za rozhovor

Rádo se stalo a moc zdravím třeštské farníky a žehnám.

Ludmila Koukalová

ŽÍZEŇ

Hrozná vedra, už se to nedá vydržet. Když byla malá holčička, pamatuje si, že v takových chvílích byl doma i otec a všichni si lehli na rohože za domem, pod převislou střechu, a ona se sestřičkou se přitulila k mamince a maminka tiše zpívala. Zpívala, až všichni usnuli. Nejdříve usnul otec. Byl veliký a chrápal. Někdy se vracel z olivového sadu a přisedl si k nim, poslouchal, ale brzo usnul. Chrápání se mísilo s cvrkáním cikád. Pamatuje si, že když otec někdy pár odpolední nepřišel, když zůstal v sadě a nebylo slyšet jeho chrápaní, zdálo se jí, že je něco špatně. Stejně, jako když zmlkly cikády, protože se blížila pouštní bouře z východu a matku z toho bolela hlava. Když cvrkaly cikády a znělo otcovo chrápaní, věděla, že se nemůže nic stát. Bouře byla daleko a na chlapa, jako byl její táta, by si nikdo netroufl. Myslím, že ani démoni by se neodvážili zaútočit na jejich dům. Jednou se na to ptala maminky a táta to slyšel. Zrovna se probudil, protahoval si s hekáním záda a omotával si dlouhé vlasy sátkem do turbanu. Táta to slyšel, rozchechtal se, chytil ji za ramena, podíval se jí do očí a řekl, že by každého démona roztrhal na sedmdesát kousků a nacpal je do špinavé láhve a zalil starým olivovým olejem, aby se nedostal ven. Ptala se, jak by je dostal do té láhve a táta řekl, že tam duchové raději strachy sami zalezou. Táta měl velké hnědé oči, tmavé vousy a silné bílé zuby. Moc se smál. Všichni se tomu smáli... tenkrát se smáli často. Vstali, když se slunce sklonilo, táta šel do sadu a maminka šla zadělat těsto, poklidit dvorek. A někdy šly

s maminkou pro vodu ke studni, když se voda od rána vypila nebo spotřebovala. To měla ráda. U studny bylo veselo. Ženské tam vyprávěly příběhy, odpočaté děti se honily. To měla ráda. A ráno to bylo ještě lepší. To začínal den. Všechno bylo před námi. Potkaly tam sousedky a kamarádky, vyprávěly si, co se jim zdálo a smály se tomu. Už si ani nepamatuje, kdy se naposled smála.

Je strašně. A čím je hůř, tím líp. Alespoň nikdo nevystrčí nos a nikoho ani nenapadne, že ho vystrčí ona. Jazyk se jí lepí na patro. Hodila si plášť přes hlavu a popadla do jedné ruky vysoký džbán a do druhé malé vydlabané vědérko na vodu a vykročila do výhně. Alespoň už neuslyší to jeho chrápaní. Zní to, jakoby se páral starý, špinavý, nekonečný pytel. Jakoby se trhal starý, ošklivý, propocení kaftan, od krku dolů. Nad mrtvým. A znova a znova. To není zvuk bezpečí, ale odložené potupy. Potupy, kterou musí nést sama, protože nikoho nezajímá. Nikoho nezajímá, jak se sem dostala, protože každý má svých starostí dost. Protože přece každý má svoje trápení a proto drží jazyk za zuby a nes, co musíš. Buď vděčná za rány přes pusu a přes záda, protože některé jiné mají zlámané ruce a nohy a vyražené zuby. Buď ráda a buď vděčná za to, že neumíš hladý, protože máš přece muže, který se o tebe postará. Že už nemusíš po nocích postávat na ulicích Samaří a lákat noční opilce za pár mincí nebo datlový koláček do páchnoucích zákoutí. To už máš, holka, za sebou. Není to zase tak vzdálené.

Ale přesto je to cesta nekonečná. Byla sice ráda, když se dostala ze stinné uličky na prudké polední slunce, ale teď to teprve začalo. Z chlebové pece vytéká podobný žár, ale před tím se dá ucouvnout, tady není kam. V dálce se mihotal shluk moruší. Zdálo se jí to, nebo opravdu šli proti ní nějací muži? Opravdu. Docela velká tlupa chlapů v zaprášených pláštích pospíchala do města. Bylo vidět, že se všichni těší na stín a krom toho byli zabraní do nějakého hovoru. Sešla z cesty do kamení, měla chuť se přikrčit, ale nebylo stejně kam. Stála s těžkým džbánem v ruce a tvář si zakryla šátkem. Ani si jí nevšimli, jako by byla vzduch. Je na ní vidět na dálku, že je divná, tak nikoho nepřekvapí, že tam stojí v pravé poledne s prázdným džbánem vedle cesty v kamení. Jako když blázen tahá za sebou na provázku smeták. Je divná. Ať si. Celý svět jí může vlézt na záda. Chlapi přešli a neohlédli se na ni ani jeden. Jsem divná, pomyslela si a vlekla se sálající peci k mihotavým moruším.

Když konečně dosáhla stínu stromů, zdálo se jí, že slyší oddychování. A vzápětí se něco pohnulo. Pod jednou moruší seděl muž. Právě se probudil, když uslyšel její kroky, nebo na ni čekal? Pozorně se na ni podíval a lehce si protáhl ruce a nohy a narovnal se. Zůstal sedět. Dívali se na sebe. Jak se to na ni dívá? Copak nevidí, že je divná? Jejich pohledy se setkaly snad dvě, tři vteřiny, pak se vzpamatovala. Takhle se na ni nikdo už velice dlouho nepodíval. Skoro se toho lekla. Zamířila ke studni, ale stoupla si tak, aby ho mohla po očku sledovat, kdyby vstal a zároveň, aby mohla utéci. Na to kam vlastně nepomyslela. Spíš takový instinkt. Uvázala vědérko a hodila ho dolů, nabrala vodu a rychle ho soukala nahoru. A on se na ni pořád koukal! Měla strašnou žízeň. Kašle na všechno. Honem se napila, vypila, co mohla a zbytek vědérka si nalila na hlavu a polila si i šaty. Cítila jeho oči na sobě. Prudce k němu otočila mokrá obličej, vodou spleené vlasy, trochu nakrčený nos, měla na jazyku klubko jedovatých slov.

„Dej mi napít.“ Znělo to tak pokorně, tak ponížene a prosebně, že ji to odzbrojilo. Měl tmavé oči a vousy a trochu se usmál, byly vidět bílé zuby. Všimla si rabínského pláště a cizího přízvuku. Ale ale, panáčku, a nebojíš se, že by ses znečistil?

„Cože, ty, Žid, žádáš o vodu mě? Cizí

ženu? Samařanku?“

Zvážněl: „Kdybys věděla, kdo tě žádá o vodu, prosila bys ty jeho, aby Ti dal napít živou vodu.“

Laškuje s ní? Nevšiml si, že je divná? Ale bylo jí to milé. Vlastně, už tak dlouho s nikým nemluvila. Třeba je taky divný. Třeba je to taky blázen. Proto ho tu nechali tamti, co přešli prve kolem ní. On si asi myslí, že je něco víc. Jsou tací muži. Mají dojem, že jsou vojevůdci, umělci...bývají neškodní a může s nimi být legrace:

„Ale, pane, vždyť vědro mám já, ne Ty. A studna je hluboká. Moc hluboká. Víš to? Anebo myslíš, že jsi větší než NÁŠ praotec Jákob, který ji vyhloubil. A pil z ní. On i jeho stáda.“ Po dlouhé době se na někoho usmála. Je to blázníček. A hele, zase ještě více zvážněl, teď přijde moudro:

„Kdo se napije téhle vody, bude mít zase žízeň. Kdo se napije vody, kterou mu dám já, nebude mít už nikdy žízeň.“

Už bych sem nemusela chodit. Už bych neměla žízeň. Vystačila bych si a ten, co tam chrápe, ať si chodí pro vodu sám. Třeba by nemusela chodit ani na záchod...Byla by jako anděl.

Voda, kterou mu dám já, se stane v něm pramenem, co tryská do věčného života.

Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“

On se usmál: „Tak zavolej svého muže a zase přijď sem.“

To ne, proč to zkazil?! Jen jsem zapoměla na pár vteřin, kdo jsem, že jsem divná, nečistá ženská, která má po krk tohotohle přežívání, všeho toho ponižování, těch krivých pohledů, toho plížení se v poledne ke studni... jsem husa hloupá, že jsem chtěla chvilinku uniknout a najít zase v cizích očích vlastní cenu, proto ten pád. Když konec, tak konec. Ať vidí i tenhle cizí blázen, co jsem zač:

„Nemám muže.“

Pokýval hlavou, jako by ho to nepřekvapilo. Jako by byl rád tomu, co slyšel, jako by řekl, 'no vidíš, a je to venku', povzbudivě se usmál a mluvil dál, jako by se jednalo o starou věc, se kterou se počítá, ale která nemá valnou cenu:

„Správně jsi odpověděla: Nemám muže; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“

Šokoval ji. Prohlížela si ho. Nezmohla se hned na slovo. Co jsi zač? Proč sis neuplivil, když jsi to řekl? Větrík ji chladil mokré čelo a šaty i vlasy jí usychaly. Hledala pohrdání, soud, soucit... díval se na ni. Hořely jí tváře. Chtěla utéct a strašně se jí chtělo tady s ním zůstat. Byly časy, kdy chtěla strašně moc to někomu říct, co zažila. Jak se cítí, co ji trápí a jak neví, kudy kam. A dvakrát, třikrát, když byla opilá, šeptala Bohu Hospodinu v slzách všechno. Všechno mu řekla. Tenkrát se jí ulevilo, ale pak přišly další zkušenosti a ty už se v modlitbě ani neodvážila vyslovit. A najednou se jí zdálo, že to všechno řekla. Že to **bylo slyšet**. Že ta zoufalá noční slova slyšel tenhle tmavovlasý muž. Že do ní vidí jako ona teď do té studny, kam hodila své vědérko, protože si uvědomila, že ji přece žádal o vodu. Vytáhla je, odvázala a šla k němu a podala mu je k ústům. Vzal si vědérko od ní a dlouze a žíznivě se napil. Hodila je do studny podruhé a donesla mu druhé. Musel mít strašnou žízeň. Ještě se napil a vrátil zpět. Napila se a ještě mu podala, co zbylo. Vylil si vodu jako prve ona na hlavu. Bylo znát, jak se mu ulevilo. Šťastně se usmál. Nechtěla, aby ještě odešel. Musí ho trochu zdržet. O čem se s takovým rabínem bavít? Dívala se na něj a myslela to vážně, ale znělo to trochu podivně:

„Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: 'Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat'.“ A raději by si dala přes pus. Takové téma, ještě ho rozzlobí. Ale on se dál tvářil jako ten, kdo právě uhasil žízeň. Měl mokré vlasy a vousy a měl přivřené oči. *„Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“*

Nezlobil se tedy. Nezvedl se, neutekl. Zvedla ještě jedno téma, které by ho snad nemuselo rozzlobit a mohlo prodloužit rozhovor. Ji to vlastně ani tolik nezajímalo, ale muži o tom mluvívali hodiny:

„Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všechno.“ Myslela tím, jak to je s těmi spory ohledně Jeruzaléma a Hory a tak vůbec, vlastně jí všechny ty spory byly

ukradené, ale pamatovala si, jak si kdysi po večerech otec o těch věcech povídal se sousedy a s rabíny a zapíjeli to v sobotu vínem.

On se na ni podíval tak, jako když ji viděl dnes poprvé a oslovil ji jménem. Řekl jí: *„Ráchel, já jsem to, ten, který s tebou mluvím.“*

Nikdy ji nenapadlo. Bylo by jí Mesiáš mohl k něčemu být. Dokud ještě nebyla tak znečištěná, tak špatná a divná a zlá, tak se občas modlila k Bohu, ale poté, co si uvědomila, že zapadla do bahna, ze kterého se nedokáže dostat, se modlit přestala.

A teď se jí zdálo, že Bůh Hospodin si na ni počkal uprostřed příšerně horkého odpoledne, že si dal od ní uhasit žízeň, že se na ni díval jako na ženu a to přesto, že o ní všechno ví. Že ona, tak jako svatý praotec Mojžíš, slyšela: *„Já jsem. Já s Tebou mluvím!“*

Dívala se na něj a byla šťastná. Nabrala ještě jednou ze studny a nabídla mu, a když se napil, vylila si zase vodu na hlavu a začala se smát. Smála se a plakala a měla chuť ho obejmout, ale v tom uslyšela hlasy. Ti chlapi, co ji prve míjeli, se vraceli ke studni. Jako přistižená při něčem, při čem přistižená nechtěla být, tam nechala džbán a utíkala do města. Bylo slyšet, jak se hlasitě směje. Ti chlapi kroutili hlavami. A jak něco křičí. Křičela ke spícím hliněným zidkám, ze kterých nikdo nechtěl vystrčit nos: *„Lidičky, lidičky, pojďte ven! Podívejte se, je tam člověk, který se mnou mluvil a řekl mi všechno, co jsem udělala... snad je to Mesiáš?“* A měla chuť ještě křičet: *„A vůbec mi nevynadal. On, on, on ví, jak to se mnou je a stejně mnou vůbec nepohrdal... ano snad ano, snad je tohle opravdu ten Mesiáš!“* Ale to křičela uvnitř sebe a to volání jí pronikalo do morku kostí a kojlilo tu nejhlubší žízeň po životě.

MALÉ OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2019

Malá bilance Biskupství brněnského za rok 2019:

- V sobotu 22. června 2019 udělil v katedrále sv. Petra a Pavla brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle tři kněžská svěcení a čtyři jáhenská. V letech 1990 až 2019 tak vysvětil biskup Cikrle celkem 243 kněží, z toho v roce 2012 čtyřtisíci kněze brněnské diecéze od jejího založení v roce 1777.
- V únoru se stal novým generálním vikářem brněnské diecéze pomocný brněnský biskup Mons. Pavel Konzbul. Ten ve funkci vystřídal dosavadního generálního vikáře Mons. Jiřího Mikuláška, který tuto službu vykonával od 15. srpna 1992.
- Novým kanovníkem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně jmenoval brněnský biskup Vojtěch Cikrle P. ICLic. Mgr. Jaroslava Čupra, rektora kostele sv. Maří Magdaleny v Brně a biskupského sekretáře.
- V únoru byla vyhlášena výtvarná soutěž o návrh úpravy liturgického prostoru v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně. Z předložených návrhů byl později porotou nejvýše oceněn ideový návrh tvůrčího kolektivu Ing. arch. Michala Říčného, Ing. arch. Petra Todorova a Ing. arch. Magdaleny Říčné.
- Při slavnostní bohoslužbě na Velehradě byla 5. července 2019 oceněna zakladatelku hnutí Modlitby matek v České republice paní Růžena Fialová z Brna, která obdržela Pamětní medaili České biskupské konference.
- Právě před dvaceti lety 5. července 1999 při slavnostní bohoslužbě na Velehradě bylo oznámeno, že papež Jan Pavel II. jmenoval pomocným biskupem brněnským Mons. Petra Esterku, který trvale žije v USA.
- V Boskovicích probíhala řada akcí při příležitosti 100. výročí narození rodáka z brněn-

ské diecéze – kardinála Tomáše Špidlíka.

- Novým generálním vikářem plzeňské diecéze se od 1. září 2019 stal R.D. Mgr. Jakub Holík, rodák z Brna, kněz brněnské diecéze, dosavadní farář v Třebíči-Jejkově.
- Na pozvání brněnského diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho navštívil apoštolský nuncius v České republice Mons. Charles Daniel Balvo jihomoravskou metropolí. Šlo o jeho první návštěvu Brna během svého působení v naší zemi. Na slavnost Všech svatých v pátek 1. listopadu v katedrále sv. Petra a Pavla předsedal slavnostní bohoslužbě.
- Při příležitosti 30. výročí svatořečení Anežky České promlouval biskup Cikrle 11. listopadu k věřícím na Národní pouti v Římě v bazilice Santa Maria Maggiore.
- V listopadu jsme si připomněli 35 let od návštěvy Matky Terezy v Brně v katedrále sv. Petra a Pavla. Výběr z proslovu Matky Terezy v Brně v roce 1984: „*Byla doba v Kalkatě, kdy jsme neměli cukr pro naše děti. Jedno malé dítě, staré asi 4 roky, hinduistické dítě, slyšelo, že matka Tereza nemá cukr. Toto dítě přišlo domů a řeklo svým rodičům: "Já nebudu jíst cukr 3 dny a chci ho dát Matce Tereze." Toto malé dítě milovalo velkou láskou, protože darovalo, co mělo. „Hlad není jenom po chlebu, je také hlad po lásce, po Božím Slově. Nahota není jen nedostatek oděvu, nahota je také ztráta důstojnosti, čistoty, ztráta míru. Bezdomovectví není jen nedostatek domu z cihel, bezdomovectví je také být vyvržen, nemilován, vyhnán, prostě vyřazen ze společnosti. V dnešní době, kdy každý je tak zaměstnan, mnoho lidí je velmi osamělých, prostě nechtěných. Tam právě má přicházet vaše láska,*“ řekla Matka Tereza.
- Ve dnech 24. 12. 2019 až 1. 1. 2020 navštívilo brněnskou katedrálu sv. Petra a Pavla více než dva tisíce lidí denně. Účastnili se bohoslužeb, koncertů, tematických prohlídek a samozřejmě

prohlídky betléma Heřmana Kotrby z roku 1950.

• V roce 2019 přivítalo Diecézní muzeum ve stálé expozici Vita Christi 3000 návštěvníků. Letní výstavu v kryté katedrále s názvem Dokonalá Jednota pak zhlédlo 3400 osob a výstavu Ryté umění ex libris instalovanou v tzv. Propité věži brněnské katedrály 600 osob. Další tři výstavy v areálu Petrova navštívilo 4000 lidí. Celkem tedy všechny instalované výstavy v Brně na Petrově, včetně stálé expozice Vita Christi, navštívilo 11000 osob. Mimořádný byl v uplynulém roce

také zájem o 15 edukačních programů pro děti a seniory, které v průběhu roku 2019 navštívilo ve 102 skupinách 2100 osob. Do prostor Informačního kontaktního centra dále zavítalo více než 7000 návštěvníků areálu Petrov, přičemž 1800 bylo ze zahraničí.

A co by brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle v roce 2020 nejraději změnil? „Lidská srdce. Aby se do nich vešlo více porozumění, soucítění, vděčnosti, schopnosti odpouštět i přijímat, a vzájemné lásky a tolerance.“

O DŮLEŽITOSTI ZPĚVU

Před nedávnem, myslím, že to bylo na začátku postní doby, nás otec Damián vyzval, abychom si dali jako postní předsevzetí třeba i to, že budeme při mši sv. více zpívat.

Nezávisle na této výzvě jsem si v posledních měsících všimla, že nám ten zpěv nějak nejde. Leckdy jsem si třeba při přijímání říkala, že mám pocit, jako bych hrála instrumentálku. Pravda, nehraju žádné hity a leckdo namítne, že je to středověk. Ale i tak mi při tom hraní ten zpěv chybí.

V poslední době si všímám, že máme takovou nějakou potřebu být baveni. Vidím to ve škole, kde každý pracovní den předvádím svou chabou hereckou akci, ač nejsem extrovertní typ, a z tváří příjemců čtu jasný vzkaz: Tak se teda předved! Jsme přesyčeni spoustou informací, akcí, obrazů a všeho možného, takže často jen sedíme a čekáme, že nás někdo bude bavit. A ne jen tak ledasčím! Chceme něco moderního, neokoukaného, nenáročného ...

Nemohu na tomto místě nevzpomenout husitský zpěv. Když ve škole učím rozdíl mezi gregoriánským chorálem a husitským chorálem, zdůrazňuji, že mistr Jan Hus rozpoznal důležitost lidového zpěvu při bohoslužbě! Gregoriánský chorál byl krásný, vznešený, ale zpívali jej jen školení zpěváci. Byl v latině, prostý lid textům nerozuměl a mši se účastnil jen pasivně (což by dnes mnohým asi vyhovovalo). Když se vzmáhá husitské hnutí, Jan Hus přichází s myšlenkou, že se bude zpívat v národním jazyce, protože to vtáh-

ne prostý lid do účasti na bohoslužbě. I to přidalo husitství na oblíbenosti...

S husitskou bohoslužbou se v účasti na zpěvu lidu rovnat nemůžeme, i když i my, římskokatolíci, můžeme zpívat v národním jazyce. Mnohdy sedíme nebo stojíme stejně jako na začátku 14. století...

Tak věřím, že až se po čase zase v kostele sejdem, budeme mít takovou radost, že si i zazpíváme ☺!

- KZ -

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Křty:

Třešť: Emma Marie Dostálková
Viktorie Kateřina Krejčová
Zoe Padron
Růžena: Kryštof Dunička
Tobiáš Jan Konečný

Pohřby:

Třešť: Zdeněk Novák
Marie Hávová
Kristýna Nováková
Růžena: Milada Kodysová
František Trojan
Marie Kodysová

OPRAVA VARHAN

V současné době započala poslední etapa varhanářských prací spojených s generální restaurátorskou opravou varhan v kostele svatě Kateřiny Sienské v Třešti. Do ateliéru byly odvezeny píšťaly, klaviatury, všechny vnitřní součásti a poškozené díly nástroje. Poslední etapa zahrnuje restaurování rejstříkové a hrací části varhan včetně opravy historických píšťal a navazuje na předchozí rekonstrukci unikátního pedálového stroje varhan a dostavbu repliky historického klínového měchu, včetně zcela nové vzduchové jednotky. Cílem rekonstrukce je umožnit v Třešti provozování varhanních koncertů na kvalitním nástroji, který je ojedinělým příkladem varhanářského odkazu Františka Pohana z Golčova Jeníkova. Vzhledem k tomu, že byly varhany značně poškozeny zubem času a neodbornými opravami, věříme, že zrestaurovaný nástroj přinese potěšení jak posluchačům, tak i varhaníkům.

Pokud bude oprava nástroje probíhat dle plánu a nebude odhalena žádná závažná závada, předpokládá se její ukončení v prosinci tohoto roku. Pro nástroj byly již zhotoveny repliky mechanických částí z dubového, smrkového a ebenového dřeva. Nové klaviatury byly zhotoveny z rezonančního smrku a potaženy kostí. Opravu provádí varhanářský atelier Tomáše Jeřábka.

Tomáš Jeřábek

PRVNÍ „OBÝVÁKOVÁ“

Nákaza koronavirem kosí celou planetu, zemi českou nevyjímaje... Nikomu z nás snad ani na mysl nepřišlo, že by to sem k nám (pro nás z tak vzdálené Číny) vůbec doputovalo, navíc v relativně krátkém časovém horizontu. Situace je chaotická... plná nových nařízení, zákazů, panických nákupů, karantén, dezinfekcí, nedostatku všeho možného, plná obav, nejistoty a především strachu...

Když přišla chvíle, kdy už bylo jasné, že je i se mšemi a kostelem „ámen“, byla jsem z toho teda „úplně vedle“... Chodila jsem večer zmateně po kuchyni a neustále jsem si nahlas sama pro sebe pořád dokola opakovala, že to přece není možný, co budu dělat, zda je to skutečně ověřená informace... Nedokázala jsem si vůbec představit, že prostě v neděli nepůjdu... Chodím i v pátek, ale ten bych asi oželela ☺. Informace se

ukázala pravdivou a já se začala smířovat s faktem, že jsem definitivně ve SVÁTEČNÍ DEN doma.

Zanedlouho poté mi přistála na telefon zpráva s miniobrázkem sv. Martina, s odkazem na youtube (videoportál) a s informací: „*ale ještě se na tom pracuje...*“. No..., naprostá pecka!!! Další potěšující zpráva byla, že je to i se zvukem, a že „nedělní“ bude v devět ráno... Krátce před tím jsem totiž již sama pátrala po internetu a vyhledávala odkazy na tzv. „E-MŠE“. Takže mít zprostředkovanou bohoslužbu přímo z našeho kostelíku mi přišlo naprosto neuvěřitelné, jedinečné a nadstandardní! A to vše díky computer-mágům z Optetu (trochu reklamy zde za to vše snad neuškodí ☺)!

V sobotu večer pak proběhl PRVNÍ PŘENOS, který jsem sledovala opravdu jen chvíli... Na mobil mi poté začaly chodit sms-ky typu: „*ať to zkusí zítra s mikrofonem - je to dost s ozvěnou - je tam krátký kábl! - co napojit mikrofon z kůru? - rozumím super - v nouzovým stavu víc než dobrý - já moc nerozumím - mám jít hrát i v nouzovém režimu?- chtělo by to přihodit i ministranta - bude se to vysílat, tak aby z toho nebyl průšvih - není potřeba provokovat - natočil bych obětní stůl směrem ke kameře - aby to nebylo zas moc překombinovaný - ...*“ Prostě vyjadřovala se téměř celá skupina. Důležité ovšem bylo, že TO FUNGOVALO A VŠICHNI Z TOHO MĚLI RADOST!!!!

Nedělní ráno bylo zvláštní... BYL KLID! V půl sedmý neřinčel budík, všichni kolem spali a já se povalovala v posteli s tím, že mě to už nebaví a že půjdu radši něco dělat... Začala jsem přípravu na nedělní oběd, když se po chvíli „vyloupl“ Vítek s dotazem, v kolik že začíná ta mše a zda se má převléct z tepláků. No... a to mě teda dostal... Já vlastně nevím, zda je vhodné být na e-mši v domácím ohozu, či ne???? ... Vyřešili jsme to tedy „šalamounsky“ - vzal si ze skříně čistě! ☺ Pár minut před devátou se v kuchyni objevil i můj muž a nemohl si vynachválit, jak se parádně a dlouho vyspal, a že by se mu to takhle líbilo pořádk! ☺

V 8.58 hod. jsme už všichni vzorně seděli (téměř mlčky a s určitou nejistotou) v našem podkrovním obýváku před televizní obrazovkou a byli plni očekávání... Byla to skutečně naše premiéra... Prvním překvapením byl batelovský farář a tím druhým docela posunutý zvuk...

Zprvu jsme po sobě trochu záłudně

pokukovali a zůstali pohodlně sedět... Bojovala jsem s myšlenkou, že bychom si ale měli vlastně stoupnout... V kostele na úvod taky vstáváme, ale doma jsme se z toho gauče prostě nedokázali „odlepit... Bylo nám to vzájemně trapný... Opatrně jsme si stoupli až na evangelium a ona trapnost nás pomaloučku začala opouštět... Od té chvíle jsme si pak už dokázali i kleknout a zase znovu vstát, odpovídat a dokonce i zpívat, jako kdybychom byli reálně v kostele. Zvláštní pocit... Pokud člověk nechce být pouhým pasivním „sledovačem“ televizního vysílání, dá mu to poměrně i dost přemáhání...

Každopádně „PRVNÍ OBÝVÁKOVÁ“ pro nás byla velkou zkušeností a já jsem si velmi citelně uvědomila, jak velkou milostí je, že můžu každou neděli brzo ráno vstávat, stát na kůru u sv. Martina, že můžu přijímat Krista v Eucharistii, že se můžu vidět a před kostelem pokecat se svými kamarády, že můžu jít na křížovou cestu, že máme zrovna v naší farnosti kněze...

Myslím si, že ta DALŠÍ OBÝVÁKOVÁ už proběhne o něco lépe a vypadá to, že jich bude asi ještě dost...

Mávání ratolestí před televizní obrazovkou, zpívání „Hosana Davidovu synu“ a všechny následující velikonoční obřady si teda neumím už vůbec představit, ale budeme to muset „zvládnout“!!!

Preji nám všem brzký návrat do našich chrámů a važme si všech těch „pokladů“, které kolem sebe máme, aniž si to vždy zcela uvědomujeme...

- jad -

LETNÍ TÁBOR PRO STARŠÍ DĚTI TJ OREL TŘEŠŤ

Předpokládaný termín 12. 7. 2020 až 22. 7. 2020
Místo - tábořiště Lovětín (u Batelova)
Blížší informace u Elišky Trendlové.

ÚČASTNÍCI BOHOSLUŽEB V BRNĚNSKÉ DIECÉZI

Brněnská diecéze

Při nedělní anketě mezi účastníky bohoslužeb se nahlásilo v diecézi 74 584 osob.

Odhadujeme, že pravidelně na mše v BRN diecézi chodí 93 230 lidí (součet + koeficient nepřítomných a nesečtených).

Brněnská diecéze	2009	2014	2019	2014 - 2019	2009 - 2019
účastníků anket	95 980	85 442	74 584	87,3	77,7
odhad pravidelných návštěvníků	119 975	106 803	93 230		

V roce 2019 se anketu zúčastnilo 87,3 % (ČR 87,3 %) oproti roku 2014 a 77,7 % (ČR 80,3 %) v porovnání s rokem 2009.

Ze souboru dat poskytnutých agenturou STEM lze získat pro interní účely zastoupení obyvatel krajů, kteří se hlásí ke katolické církvi. Otázka: *Bez ohledu na to, zda jste pokřtěn(a) či ne, patříte podle svého přesvědčení k nějaké církvi? Pokud ano, k jaké*

STEM (2016-18) - hlásící se k ŘKC %

Jihomoravský kraj	43,7
Vysočina	44,3

Pravidelní návštěvníci bohoslužeb o vánocích: 40 % navštěvuje kostel (ČR, STEM).

Počet obyvatel diecéze a zastoupení projevů víry: nemáme vstupní data.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Celkově se ve farnostech vybralo 225.835,- Kč

Buková	4.670,- Kč
Lovětín	13.470,- Kč
Hodice	19.813,- Kč
Panenská Rozsídka	15.281,- Kč
Čenkov	5.061,- Kč
Třeštice	10.470,- Kč
Růžena	19.889,- Kč
Salavice	5.910,- Kč
Jezdovice	4.886,- Kč
Třešť	126.385,- Kč

KARNEVAL

8. 2. 2020 se uskutečnil farní karneval v Sokolském domě. Letos to bylo na téma pohádky O veliké řepě. Scénáře a nakonec i režie se ujala Jana Duchanová za pomoci Terezy Staňkové a nás – mladší mládeže. Odpoledne se sešlo asi 50 dětí ve svých kostýmech a pomáhaly dědečkovi zasadit řepu. A nejen to. Společně s babičkou, vnučkou, pejskem, kočkou a myškou nakonec řepu i vytáhli. Nakonec si zasoutěžily o drobné ceny. Čas ale rychle ubíhal, a tak nezbývalo nic jiného než se rozloučit a těšit se na příští rok.

Monika Bambulová

KALENDÁŘ

5.4. Květná neděle

15:00 křížová cesta na Křížovou horu a žehnaní polím a zahradám

18.4. 19:15 Hodice - mše sv. v KD

26.4. Poutní slavnost sv. Kateřiny Sienské

10:00 mše sv.

18:00 mše sv.

10.5. 15:30 setkání členů živého růžence na faře

17.5. 11:30 poutní mše sv. ve Dvorcích

23.5. 09:00 první svátost smíření dětí v Třešti

24.5. 10:00 slavnost prvního svatého přijímání v Třešti

31.5. farní pouť do Kostelního Vydří (bude upřesněno)

11:00 mše sv.

5.6. 18:00-22:30 Noc kostelů v Třešti

13.6. 18:00 Růžená - mše sv. (s nedělní platností)

14.6. Slavnost Těla a Krve Páně

08:00 mše sv. s průvodem

11:00 Kostelec - poutní mše svatá

21.6. 10:00 Třeštice - poutní mše sv. ke sv. Antonínovi Paduánskému

VELIKONOCE VE FARNOSTI TŘEŠŤ, RŮŽENÁ A KOSTELEC

V případě trvání zákazu veřejných bohoslužeb budou aktuální časy zveřejněny na www.tre-fa.cz

9.4. Zelený čtvrtek

Třešť - sv. Martin

18:00 mše sv. na památku
Poslední večeře Páně
** po mši sv. společná adorace*
** kostel otevřen do 21:30 hodin*

Růžená 16:30

mše sv. na památku
Poslední večeře Páně

08:30 - 18:00 tichá modlitba
u Božího hrobu

21:00 Velikonoční vigilie
Zmrtvýchvstání Páně

Růžená 09:00 - 12:00 tichá modlitba
u Božího hrobu

18:30 Velikonoční vigilie
Zmrtvýchvstání Páně

10.4. Velký pátek

Třešť - sv. Martin

09:00 společná modlitba v Getse-
manské zahradě, korunka
k Božímu milosrdenství

10:00 křížová cesta na Křížovou
horu (od kostela sv. Martina)

15:00 Velkopáteční obřady

Růžená 17:00

Velkopáteční obřady

11.4. Bílá sobota

Třešť - sv. Martin

08:00 společná modlitba u Božího
hrobu, korunka
k Božímu milosrdenství

12.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Kostelec 07:30

mše svatá

Třešť 09:00

mše svatá (u sv. Martina)

18:00

mše svatá (u sv. Kateřiny)

Růžená 10:30

mše svatá

*Přineste si k požehnání
velikonoční pokrmý.*

13.4. Pondělí velikonoční

Třešť 08:00

mše svatá (u sv. Martina)

Růžená 10:00

mše svatá

TJ OREL TŘEŠŤ

**LETNÍ TÁBOR
PRO HOLKY A KLUKY 1. STUPNĚ ZŠ**

CESTA ZA DOBRODRUŽSTVÍM

Termín tábora: 14. – 24. července 2020
Kde: Rekreační chata u Opatova (u Dlouhé Brtnice)

Cena: 2100,- (pro členy Orla)
Pro další sourozence 2000 Kč.
2350,- (pro nečleny Orla)
Pro další sourozence 2250 Kč.

Marie Kaňková, hlavní vedoucí
tel.: 736 702 315, maruskanka@seznam.cz

Přihlášky jsou k dispozici na farním webu: orel.tre-fa.cz nebo u Marie Kaňkové.